

Der er heller ikke Tvivl om, at de øvrige sociale Love, Lovene om de kronisk syge, Invaliderente o. s. v., vilde have betydet en væsentlig større Udgift for Statskassen. For de kronisk syges Vedkommende foreslog det ærede Medlem Hr. Stauning i sin Tid som Arbejdsminister, at Staten skulde bære hele Udgiften. Jeg regner derfor neppe for højt, naar jeg siger, at deres Overbud i øvrigt paa de sociale Love vilde have kostet 10 Mill. Kr.

Lægger jeg de Tal sammen, jeg her har nævnt, kommer jeg til et Beløb af 178 Mill. Kr., som vi i Øjeblikket vilde have manglet i Balancen. Det er alt sammen de større Ting, jeg har holdt mig til, Ting, som enhver af de ærede Medlemmer kan undersøge og eftergaa i Rigsdagstidende. Men Sagen er ikke udtømt hermed. Man har fra den Side endvidere gjort Overbud med Hensyn til Hjælpekasserne. Som det vil vides, er det nu lovfæstet, at Staten yder et Tilskud paa $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. De Radikale gik ikke videre end til foreslaa 1 Mill. Kr., men Socialdemokraterne foreslog et Tilskud paa 3 Mill. Kr.; her har vi altsaa et socialistisk Overbud paa 2 Mill. Kr. Og der er ikke Tvivl om, at hvis Oppositionspartierne havde faaet deres Villie med Hensyn til en fortsat Tilskudslovgivning angaaende vort Boligbyggeri, havde det ogsaa her drejet sig om et meget stort Millionbeløb. Tager man alle disse Ting i Betragtning, er det derfor givet, at det drejer sig om et Minus med Hensyn til Statskassen paa i alt 190—200 Mill. Kr.

Men man maa for at behandle Sagen udtømmende spørge: Hvad har man saa fra Oppositionspartiernes Side budt til Gengæld? Thi jeg vil være saa hensynsfuld at antage, at man fra den Side ikke fører sin Politik paa bedste Beskub, at man ikke alene tænker paa den enkelte Sag og spørger: Hvad vil de Vælgere, som denne Sag særlig angaar — det være sig en social Lov, Lønningslov eller Skattelov —, helst have, hvorledes vil de helst have, vi skal stille os? Jeg vil være saa elskværdig at gaa ud fra, at man fra Oppositionspartiernes Side fører sin Politik ud fra en bestemt økonomisk Plan. Saa maa man selvsagt opsummere de Herrers Standpunkt til de forskellige Forslag, men vi skal naturligvis ogsaa for at være fuldkommen retfærdige trække fra, hvad man fra den Side har ønsket at spare, undersøge, hvilke Besparelsesforslag man har fremsat, som ikke er blevet gennemført.

Her møder vi først og sidst Militærudgifterne. Men selv om vi vil være saa generøse, havde jeg nær sagt, at slette det

hele paa dette Omraade, var vi kommet til en Merudgift af et Beløb, der ligger omkring 150 Mill. Kr. Nu kan der selvfølgelig ikke, selv om de Herrer fik Magten, være Tale om at slette det hele paa Militærbudgetterne; der kan kun være Tale om en Besparelse, hvis de kan gennemføre deres Forslag, paa en 20—30 Mill. Kr. Men det drejer sig da om et samlet Minus paa Statens Budget i Forhold til, hvad der nu er naaet, paa ca. 170 Mill. Kr.

Saa har man ganske vist ogsaa antydnet, at vi havde staaet bedre i det skattepolitiske set, hvis vi ikke, som sket er, var gaaet med til en Nedsættelse i Selskabsskatten og Skatten paa de store Formuer. Nu maa jeg for Selskabsskattens Vedkommende dog erindre om, at med de samme Satser, med den samme Lovgivning, som vi havde under den radikale Regering, gik Selskabsskattens Provenu dog ned fra 150 Mill. Kr. til 13 Mill. Kr., saa man vil forstaa, at enten man havde lempet lidt mere eller lidt mindre med Hensyn til de største Selskabsudbytter, havde det ikke her drejet sig om ret mange Millioner Kroner. Og hvis man havde opretholdt en Beskatning af 2,5 pro mille i Stedet for 1,6 pro mille for de største Formuer, Millionformuerne, er det klart, at det ikke vilde have betydet saa uhyre store Beløb, da vi ikke har saa mange af den Slags. Jeg skulde i øvrigt gerne give min Tilslutning til den Tanke, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Rode, at det blev oplyst, hvad disse Nedsættelser har kostet, men jeg tror slet ikke, man fra den Side har Ret til at regne med det Beløb, disse Nedsættelser andrager, som en Nettogevinst, man vilde have indvundet, hvis man havde fulgt deres Raad; thi det maa erindres, at da vi behandlede disse Skattelove, kom Oppositionspartierne med forskellige Overbud. De krævede, at Fradragene skulde føres helt igennem, de sagde, det var ødelæggende for Rateskalaen, hvis man ikke førte disse helt igennem; og de bød paa Børnefradrag paa 500 Kr. i København, 450 Kr. i Købstæderne og 400 Kr. paa Landet. Der er ingen Tvivl om, at disse to Overbud, med Hensyn til det skattefrie Fradrag og Børnefradraget, fuldt ud vilde have ophævet den Merindtægt, vi kunde have opnaaet, hvis vi ikke havde foretaget Nedsættelserne med Hensyn til Selskabsskatten og Formueskatten.

Derfor tror jeg, man maa lade dette staa fast — om end det er et kildent Punkt for Oppositionspartierne —, at man har ført en vidtgaaende og ansvarsløs Overbudspolitik i disse Aar, som vi aldrig har kendt